

Вапцаровъ

Последна пѣсенъ

Вонещъ е мракъ. Въ стая гробъ студена
главня последна вечъ едвамъ гори,
трепери и огасва. Зловещо тамъ засмѣна,
всевластна и надменна, горда смъртъ цари.

Навредъ е студъ; сърдито вѣй зимата,
а снѣжна буря готви се навънъ,
и тѣженъ стонъ отеква въвъ душата
и губи се катъ глухъ камбаненъ звънъ.

Надъ майчинъ трупъ се черно знаме вѣе;
Децата спятъ, а тя е мълчелива.
Зловеща смъртъ злокобна ѝ се смѣе:
„На оня свѣтъ ще бждешъ ти щастлива“,

— — — — —

А пий и пий въ захласъ и до забрава,
забравилъ домъ жена си и децата;
последний грошъ изпива и тогава
съсь мжка той напуща механата.

